Antoine Sichien
Geboren op 25-02-1953 te -
Overleden op 18-09-2012 te -
Bekijk meer bidprentjes op www.indeken.be

Lieve man,

35 jaar waren we getrouwd. 35 jaar deelden we lief en leed.
We deden bijna alles samen. In het weekend stonden we vaak vroeg op om te gaan wandelen. Een trappistje op een terrasje maakte het weekend "af".
Je was een natuurmens en een familie man. Je was sociaal en heel actief.
Van voetbalveteraan tot unizo, van buurtcomité tot boerenkrijgstapper.
Opgeven is geen optie. "Aanpakken" was je motto.
En dat hield je vol zolang je kon.
We hadden nog zoveel plannen, we wouden nog zoveel doen.

Lieve papa,

Je hield van je familie. Je was altijd blij als we allemaal samen kwamen.
Stil zitten was niet aan jou besteed. Als je niet werkte voor "den bureau" dan konden we je vinden in de moestuin of rond de vijver.
We zijn je dankbaar voor alles wat je ons leerde. Voor wie je was.

Lieve pepe,

Op vrijdag kwamen we vaak bij jou en meme. Het zal wennen zijn om je stem niet meer te horen. Je deed ons altijd lachen. Je leerde me hoe ik een aap moest nadoen. Nu moeten we groot worden zonder jou.
Onze tijd samen was veel te kort.

Lieve Antoine, papa, pepe,
Wij zijn trots op jou.
We zullen je missen.

Een jaar geleden was er nog geen vuiltje aan de lucht.
Je had er net een leuke zomer opzitten.
Wandelen in de Alpen samen met mama.
Met de kinderen hout kappen in 't veld.
Tot 's avonds laat de groenten verzorgen in de tuin.
Samen met Lotte de vissen eten geven.
Er waren reeds de eerste plannen om het rustiger aan te doen in den bureau.
en samen met mama nog meer te genieten van het leven.
Je was heel trots op je eerste kleinkind Lotte, eindelijk een meisje in de familie.
Warre en Daan waren onderweg en er mochten er nog meer volgen.
Kortom, het was genieten en je wou nog meer van dat.

Maar toen werd het januari en sloeg het woord kanker in als een bom.
We hoopten dat jouw vechtlust en wil om te leven sterker waren dan de ziekte.
De eerste resultaten waren bemoedigend, maar tegen de zomer konden we niet ontkennen dat je gezondheid achteruit ging.

In augustus kregen we een volgende tegenslag te verwerken.
Een eerste dringende operatie was noodzakelijk, enkele dagen later volgde een tweede. Het herstel verliep moeilijk. Je had nog zoveel vechtlust, je wou nooit opgeven, maar het was een ongelijke strijd.

We zullen je niet vergeten.
De mooie herinneringen leven verder.

